

lleixiu el parquet no es frega amb lleixiu el p

parquet no es frega amb lleixiu el parquet no e

s frega amb lleixiu el parquet no es frega amb

Judit Luna

13 de març 2023. Al CAP del Bruc. 16:45 h.

Álvaro: Yo lo que quiero es vivir tranquilo y que me jubilen. Porque yo tengo todos los carnés de conducir y los dejé caducar porque no quería ni conducir.

Álvaro: Pero lo que no puedo hacer es que... marear a mi hija pa' arriba pa' abajo, ¿para qué? ¿Para que no beba yo una copita de ron o no me compre yo después una botellita o lo que sea? No quiero marearla. Ella tiene su vida.

Álvaro: Yo me vi... no sé si me estás escuchando...

Doctor: Te escucho, te escucho, sí.

Álvaro: En la puta calle. Pensé que perdía hasta mi casa.

Doctor: ¿Pero la has perdido o no? ¿No la perdiste?

Álvaro: No la he perdido.

Doctor: *¿Cuándo fue la última vez que tomaste alcohol, Álvaro? ¿Hoy?*

Álvaro: *Hoy. Sí.*

Doctor: *¿Sí? Desde que te levantas de dormir, ¿cuánto tiempo pasa para que tomes el... la primera... el primer trago de alcohol?*

Álvaro: *Desde que me levanto.*

Doctor: *Desde que te levantas de dormir. O sea, no... ¿no desayunas, ni nada?*

Álvaro: *No, no. No, a ver... también me gusta mucho la leche, pero...*

Fumar daña
los dientes
y las encías

HACENDADO
LECHE
CALCIO
ENTERA

HACENDADO
LECHE
CALCIO
ENTERA
CON VITAMINAS A, D, E Y ACIDO FOLICO

1 LITRO

100% PASTEURIZADO

lactia

100% PASTEURIZADO

1 LITRO

HACENDADO
LECHE
CALCIO
ENTERA

1 LITRO

HACENDADO
LECHE
CALCIO
ENTERA

Doctor: *Vamos a ver, entonces, eh... el informe médico te lo hago... te lo hago ahora y cuando lo llamen del CAS pues le harán un seguimiento y todo... y allí también podrá solicitar un informe médico de parte de ellos, ¿vale? Es en Olesa, el CAS.*

Judit: *¿Me llamarán ellos?*

Doctor: *Sí, he hecho la derivación ya, y llamarán.*

Judit: *Pero... que me llamen a mi.*

Doctor: *Eh... es que depende el teléfono, ahora miraré.... El teléfono que tengo anotado acá es el 62593.*

Judit: *No.*

Álvaro: *Ese es el mío.*

Doctor: *O el 620 86.*

Judit: *No.*

Doctor: ¿No es ninguno de los dos?

Álvaro: *No, no, el primero sí que es mío.*

Doctor: *El primero es suyo.*

Judit: *Sí. Apúntame el mío.*

Doctor: *Eh... mira, vamos a hacer una cosa, yo no puedo cambiarlo aquí... cuando salgas, le dices a mi compañera fuera que te lo cambie, ¿sí?*

Álvaro: *Sí, bueno, pero...*

Doctor: *Que el principal sea el tuyo para que el mensaje te llegue a ti. ¿Sí?*

Judit: *Ahá.*

Doctor: *Entonces, dame un segundo... Y tu ya has ido a solicitar el... ¿El informe que quieres es para, para qué me dijiste?*

Judit: *Para medidas de soporte.*

Doctor: *Vale esto es aquí en el, en el...*

Judit: *En el Ajuntament, sí.*

Doctor: *Vale, pues mira, entonces déjame mirar informes clínicos... Te hicimos uno en julio del... déjame mirar este... te hice uno en julio, el año pasado cuando viniste.*

Álvaro: *No me acuerdo.*

Doctor: *Sí, te hice uno. Depresión, alcoholismo crónico, dependencia a la nicotina... un seranemia, pues un... mh... Te hago otro entonces, ¿no? Uno actual, que es lo mismo porque no hay más... no hay más diagnóstico.*

Álvaro: *Para mí es como si fuera la primera vez que te veo.*

Doctor: *Sí, yo me acuerdo que te vi antes.*

Álvaro: *Vale, pero yo te digo.*

Doctor: *No te acuerdas de mi para nada, ¿no?*

Álvaro: *Para nada. Y si no es... Te podría decir mentiras...*

Doctor: *Sí, hombre, sí... no te preocupes. No se trata de mentir aquí, sino de decir siempre la verdad.*

Doctor: *Problemas de... uno, dos, tres, cuatro cinco, más extensión... abrimos este... Mh... Muy bien, mira, entonces te hago un informe ¿vale?*

Álvaro: *¿Pero ese informe para qué?*

Doctor: *Para tu hija, que me lo está pidiendo.*

Álvaro: *Ah, vale.*

Doctor: *Para hacer trámites. Eh... Álvaro... Entonces... muy bien.*

Álvaro: *¿Y puedes hacer dos copias?*

Doctor: *Sí. ¿Quieres uno más?*

Álvaro: *Sí. Para tener ella el suyo y yo el mío.*

Doctor: *Vale. Informes... Mira, este es.*

Álvaro: *Vale, gracias.*

Judit: Aquest és el meu.

Álvaro: És igual?

Judit: Sí.

Álvaro: Dona-me'l.

Judit: Ara te'l dono, al cotxe.

Álvaro: Joder, *pues* tinc el bolso aquí! Té collons...
I per què no me'l dones, que el guardi ja? *Bueno, pues*, i això, per a què servirà, ara?

Judit: Per demanar una ajuda, ja t'ho he dit.

Álvaro: Ah, *vale. Bueno, pues* dona-me'l.

Judit: Te'l dono al cotxe.

Doctor: *Muy bien, mira, entonces ya estamos. ¿Tu nombre es?*

Judit: Judit.

Doctor: *Judit. Judit, dile a fuera a mi compañera que te cambie la... la... los datos. ¿Vale? De contacto.*

Judit: *Vale.*

Doctor: *Lo que pasa que ahora, eh... cuando... en cuanto hagan la gestión, pues te llaman de allí o te envían un mensaje y te derivan para aquí, para ellos, ¿vale?*

Judit: *¿Cómo, cómo?*

Doctor: *No... te digo que ahora hagas el cambio de teléfono a tu contacto.*

Judit: *Vale, sí, sí.*

Doctor: *Entonces, eh... cuando lo llamen, pues te llegará el mensaje o te llamarán a ti y te darán la fecha y tú lo llevas. ¿Sí?*

Judit: *Vale. Muy bien, gracias.*

Doctor: *Muy bien.*

14 d'abril 2023. A casa seva. 16:17 h.

Álvaro: *Lo* que no vull és que tu surtis, a sobre...
BUAAAA!

Álvaro: Ets molt jove.

Álvaro: Entén-me, en el... en el sentit que t'ho dic.
No vull que tu...

Álvaro: Per culpa meva...

Álvaro: Surtis...

Álvaro: PLAAAAAF!

Álvaro: *¡Y tu padre es un gilipollas!*

Álvaro: *Un gilipollas... A ver, que os quiere y que...
y que quería a la mama.*

Álvaro: *Pero lo que no quiere es joderos a... ni a ti, ni a tu hermana.* Tu vols vindre aquí? *Pues vine.* Però pensa que el papa està com... A veure, estic millor, però...

Judit: No estàs millor.

Álvaro: *Bueno*, però... estic cao.

Judit: Vols que t'ajudi?

Álvaro: *Bueno, pues vine*, si vols. Toca't els collons! Però jo *lo* que no vull és que si *yo estoy...* estic enfonsat, no et vull enfonsar a tu. Entén-me.

Judit: A mi no m'enfonsaràs.

Álvaro: *Vale. Bueno.* Però entén-me el què et dic.

Judit: Però si vols que t'ajudi, deixa't ajudar.

Álvaro: Betty!

Judit: Vols que t'ajudi?

Álvaro: Vine quan vulguis. Betty! Qui és aquesta?
Ooooooooooooooooooooooh!

Álvaro: *Estoy.*

Álvaro: *Take a walk on the wildside, tu, turu, turu, tuturutu.*

Judit: Vols que t'ajudi o no?

Álvaro: Judit, jo *lo* que no... *lo* que no vull, escolta'm. Escolta'm clar. *Lo* que no vull és perjudicar-te a tu.

Judit: *Vale.*

Álvaro: *¿Vale?*

Judit: *Vale.*

Álvaro: Tu has de fer la teva vida.

Judit: Ja.

Álvaro: *Vale, ¡pues a tomar por el culo!* Però, entén-me. Ho dic en el bon sentit. Però que el que no vull és perjudicar-te a tu. Jo ja en tinc prou amb viure aquí, tranquil. Amb la puta Betty Boop.

Judit: Estàs bé així?

Álvaro: No. Però *bueno*.

Judit: I no vols que ho canviem?

Álvaro: Jo estic bé. El que passa que em fot la merda que tinc a casa de... de tot... brut.

Judit: Vols que t'ajudi? Ho netejem.

Álvaro: Això em fot, però sé que ho he de fer jo. Entén-me.

Judit: Ho fem junts.

Álvaro: Judit...

Judit: Vols que t'ajudi? T'ajudo.

Álvaro: *Bueno, pues* ajuda'm. Però és una cosa que és meva, que m'hi he ficat jo.

Judit: I què? No et puc ajudar? Perquè és teu?

Álvaro: No, no deixes de ser la meva filla...

Echale una mano al medio

ÉCHE
UNA

un cop de mà al medi

la mia al medi

MERCATIER

MERCATIER

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

AQUA

Echale una mano al medio

ÉCH
UNA
AL

un cop de mà al medi

MERCADO

Álvaro: Si m'ho va dir el... com es diu? Arnau?

Judit: Sí.

Álvaro: I li vaig dir que no. Mira, al *menos* me'n recordo, del nom! I ara què, està allà a Suïssa ja? Em va dir l'Arnau que... que... que... que si m'ajudava a netejar i tot. Dic: *tío*, li vaig dir, dic, *tío*, o *algo* així, eh? Dic, què collons, dic, això és un problema meu. No és de... de... teu, ni de la meva filla.

Álvaro: Ho hem d'arreglar. *Pues* ja està. Però n'hi ha molt, per arreglar.

Judit: *Pues*, poc a poc. Cada dia m'emporto una bossa de brossa.

Álvaro: Hòstia, l'altre dia va recollir tot això el...

Judit: Qui?

Álvaro: El *primo*. El Javier. Está amb una noia, no sé com es diu ara, no em ve el nom. Però va vindre amb ella i va començar a recollir les bosses aquestes.

Judit: Vale.

Álvaro: El Javier... el Javier i la Marta són molt bona gent. T'ho dic *en serio*. La Marta... no sé si tens relació amb ella, o no... tens relació amb ella, o no?

Judit: No.

Fumar obstruye
las arterias

DUROS

AMAZON

Fumar reduce
la fertilidad

DUROS

La Moya m'ha dit que per què no t'explico el que estic fent i li he dit que no sé què estic fent.

Penso en si algun dia això tindrà una altra forma.

En si ho veuràs, en si t'ho sabré explicar.

28 Maig 2023. Casa seva. 18:19 h.

Álvaro: Però que... que... que... el que ha de sortir del forat... Jo el que no vull és complicar la vida, ni a la meva filla...

Arnau: Ningú de... mira Álvaro, perdó que et talli, eh? Tu has de sortir del forat.

Álvaro: Eh! Va arribar un moment que *hasta en* el bar que ella treballava no em deixaven entrar. Quan jo coneixia a la parella de la seva *jefa*. De tota la vida!

Arnau: Imagina't com ha canviat tot.

Álvaro: *Vale*, però... però... és el que et dic. El Fede *hasta* un dia... que és la parella de... de... de... de... de la *jefa* que treballava ella... i no em deixaven entrar! No ho dic per ella, eh?

Arnau: Mh... *bueno*, Álvaro, això no té qüestió... Ara estem en un altre moment.

Álvaro: No, clar que estem en un altre moment, i estic millor. Millor entre cometes, però...

Arnau: I el que tu li estàs dient... la Judit no es complicarà en el que no vulgui. L'únic que...

Álvaro: Jo a la meva filla i l'altra les estimo.

Álvaro: Però... mh... amb el meu estat que jo estava, em van fotre una barrera també. Però jo les estimo.

Arnau: Doncs, si ho dius, demostra-ho. I només has de deixar-te ajudar, poc a poc. Sense pressa, sense pressió.

Álvaro: Que jo ara ja, entre cometes... El que no vull és que li alteri la seva vida. La convivència amb tu, per dir *algo*, amb els seus estudis, el que fa de... si encara està estudiant Belles Arts o no...

Arnau: Mira, Álvaro, jo crec que la Judit s'impli-carà...

Álvaro: Jo... jo no vull. No vull que l'alteri. Jo en sortiré.

Judit

jo tin una coseta
que bix amb la meba germana
el pare i la mare.
i u jardi molt bonic.

Álvaro: Jo... mira, em sembla que l'última vegada que... que vas estar aquí... i ella ho sap, que vaig estar a punt de perdre *hasta* la casa aquesta. I ara la conservo. I tinc llogada l'altra. I la caravana la vaig vendre per pagar *hasta... hasta* una història de la botiga que teniem allà, a Martorell.

Arnau: Creus que aquest benestar durarà per sempre o potser...

Álvaro: El què? No ho sé, si igual demà em moro jo!

Arnau: Però, ja no per morir-se... jo també em moro demà, pots agafar el tren o... que m'atropelli algú, o qualsevol cosa.

Álvaro: Collons, per això t'ho dic! Que no em preocupa això. Entén-me.

Arnau: *Pues* si sabem que la mort està quan no ho sabem...

Álvaro: Collons! Mira, la meva dona va morir amb 50 anys. La seva mare!

Álvaro: I la meva mare va morir amb 54, o sigui que... No, no sé si em toca demà o d'aquí a deu anys, m'és igual. El que sí que vull que, que... arreglar el tema de què... la casa aquesta i l'altra, li quedi per ella i la seva germana.

Arnau: Doncs s'haurà de treballar perquè això es pugui complir. Però, com ella t'ha dit, no ens implicarem més del que tu no vulguis.

Álvaro: Ho haig d'arreglar perquè, perquè no... no quedi a l'aire i després, per dir *algo*, sigui qualsevol cosa. Perquè aquesta casa i l'altra no deixen de tenir un valor. Aquella és petita, però és on van néixer.

Arnau: *Bueno*, jo crec que ens basem que la Judit t'ha dit que ella no s'implicarà més del que tu no vulguis. I per ella no és un problema.

Álvaro: Però que no... que jo ho sé, que... que... però que... he d'anar a poc a poc, ara. No és que, a veure, jo era... no és que fos abans molt, molt intel·ligent, però ara... fins ara, era com un *tonto*. I ara estic recuperant una mica la poca, o molta intel·ligència que tenia. No... no... no t'ho dic per vacil·lar, eh?

A black recycling bin with a blue lid. The bin has a white label with the text "PAPER I CARTRO" in blue capital letters. The bin is on wheels and is positioned next to a concrete wall. There are some dry plants and leaves on the ground in front of the bin.

PAPER I
CARTRO

A black recycling bin with a white label. The bin is on wheels and is positioned next to a concrete wall. There are some dry plants and leaves on the ground in front of the bin.

R

M'he imaginat molts cops què pensaria la mama de tu i què et diria. Què pensaria del que has fet i de com estàs ara, però ja fa temps que no m'ho imagino.

És com si s'estigués confonent tot. O potser soc jo qui està confosa, no sé... I a més, la Júlia ha marxat també, però d'una altra manera.

EL NEN SA PARPUT

-Hi havia una legada un nen que
se'n va cap a l'escola pero sabia deixat
la motxilla fa casa i la ha amar a
buscarla pero sabia perdut. sentia
un fum negre i era una cosa terrib
perce era un incendi i la cridar auxilli
auxilli mama mama. ha arribar
ha casa i ha dir-mama papa un incendi
di. La mare ha dir -aon on-al bar.
han trucar als bombers i els bombers
van apagar el foc i han ser felices

EL MENSAJE PARADOJAL

molt felissos i el nen la apert~~he~~

el ami de tornada de casa i conta
contat lla sa acabat. final

Fent aquest llibre penso, a qui li parlo? A qui li estic dient tot això? T'ho dic a tu, Álvaro? Quin sentiment té dir tot això si sé que no hi ets tot? Si sé que ja no hi seràs més?

Potser no t'ho dic a tu. Potser li parlo a qui em llegeix, potser només parlo amb mi mateixa... Pensant-t'ho detingudament, he de dir que sí que sento que t'escric a tu, però no sé a quin dels que ets, o més aviat, dels que has sigut.

Quan et vaig demanar permís per fer les fotografies de la casa dies abans que aquella empresa vingués a fer la neteja de xoc, he de confessar que ja n'havia fet unes quantes. No volia que vinguessin a netejar i buidar tota la casa sense tenir un registre de com estava. Així que les vaig fer igualment. Després, t'ho vaig preguntar i em vas dir que per què les volia, però que sí, que les fes. I que no li ensenyés a ningú.

Que no li ensenyés a ningú!!!!!!!!!!!!!!

I aquí estic, fent un llibre amb les fotografies que no havien de veure la llum.

Però quina ràbia que em diguessis allò. Com que no li ensenyi a ningú? De veritat creus que això només et pertoca a tu? Com quan em deies que no volies que el teu estat, el teu ser, alterés la meua vida. De veritat pensaves que no m'afectaria? Hòstia, si he fet un llibre i tot! Imagina't!

Utilitzar les fotografies de casa teua, del teu espai íntim sense el teu permís... està sent complicat internament. Però sempre acabo al mateix lloc, al mateix punt, la mateixa qüestió: no és també meu, tot això? Aquesta cosa tan íntima, tan secreta, no em pertoca per alguna banda? Jo crec que sí.

I escrivint això no m'imagino el dia que et digui que estic fent aquest llibre.

Soc una intrusa que s'ha colat a casa teva i ha decidit fotografiar i gravar com tu vius. Enregistrar-te. T'ha gravat la veu sense que ni tu ho sàpigués, t'ha fotografiat, t'ha fet dibuixar per veure què hi ha més endins.

O potser soc una filla que intenta cosir un abandó, que intenta sobreviure d'una pèrdua rere una altra?

No ho sé. Qui sap? Soc les dues? No soc cap?

Les gravacions de veu feia un any que les vaig enregistrar, i quan vaig decidir començar amb aquest projecte, em vaig endur una sorpresa molt gran perquè no sabia, no recordava haver gravat aquelles converses. Es veu que aquest projecte el vaig començar molt més aviat del que en soc conscient. Es veu que, una part de mi em deia: Ei, Judit, estigues atenta, que no se t'escapi res, aquí estan passant coses. I ara penso: uf, si n'han passat, de coses!

El mateix m'ha passat amb les fotografies. Quan et vaig preguntar si les podia fer i em vas respondre que per què, jo vaig pensar: i jo què sé! No sabia res, no sabia per què les volia jo, aquelles imatges. Si són les fotografies més agressives que he fet mai! Jo per què hauria de voler fotografiar tot el que he odiat més? Tot el que més mal em fa? Evidentment que no sabia per què volia fer aquelles fotografies.

Crec que ara estic començant a entendre algunes coses...

T'estic mostrant, t'estic publicant, despullant, i tu ni ho saps.

Però saps per què crec que estic fent tot això? Per acceptar-te d'una vegada. Acceptar que ets així, acceptar qui ets i com.

Em qüestiono què passarà quan te n'assabentis, si ho podràs entendre. Tant de bo que sí. Podràs comprendre que necessito despendre'm de tot això? Que aquesta és la meva manera? Sabràs acceptar els danys col·laterals? Sabré acceptar-los jo? Penso que de segur que algun dels teus *tu* passats ho entendrà i inclús m'animarà a fer-ho -o potser és una il·lusió, no ho sabem-, però el *tu* actual? El d'ara?

L'últim dia que vaig venir tenies l'habitació plena de pipí, el terra i tot... tot. Inclús vaig haver de moure el llit, i feia una olor tan forta que em vaig haver de posar dues mascaretes i et volia dir que em fessis una foto, però em vaig oblidar, tot i que ara ho penso i dic, i com la faries, la foto?

Vaig haver de netejar-ho tot amb lleixiu i quan estava fregant no parava d'imaginar-me la mama dient-me que el parquet no es frega amb lleixiu, però què he de fer, si no?

11 d'abril 2024. A casa seva. 11:31 h.

Álvaro: *Joder.*

Judit: S'escolten cabres, què ho sents?

Álvaro: *Sí, po això deu pas pel camí no que et ni aquí o què.*

Judit: Papa, no t'entenc.

Álvaro: Que deuen estar pel camí!

Judit: Sí. Fes un esforç per vocalitzar.

Álvaro: Si ja ho miro de fer. El que passa que... que...

Judit: Què?

Álvaro: Que em costa, perquè no... no... no parlo amb ningú. *Ab... ab ell... amb ella, només. Amb la Betty.*

Judit: Pots parlar amb tu mateix. *A ver qué te dices.*

Judit

Direndres, 15 gener 2009

3 DESITJOS.

1. Que la meua mare és curi.

2. Tenir un germanet petit.

3. Amar de creuer cada setmana i sense anar al cole.

Que els teus desitjos es facin realitat!

mB

Em costa molt separar el teu cap. No sé com deixar de veure't com et veia quan era petita, però tampoc com encaixar aquesta imatge de com ets ara.

Se'm fa estrany que els teus amics de la infància ja s'estiguin jubilant i penso en tu.

Et miro i estàs aquí, assegut davant meu, fumant.

PITTS + LA LASSOLA

Després de mesos transitant en els límits de la intimitat, de la teva, de la meva, de la nostra... travessant qüestions morals, qüestions ètiques que em feien tremolar internament, per fi he tingut valor de parlar-te, d'explicar-te què tinc entre mans.

I tu em respons si li escriuré un final a tota aquesta història.

Quan escriu aquí tinc ganes de
plorar i plorar i plorar i
plorar i plorar i plorar
i plorar i plorar i plorar
plorar i plorar i plorar
i plorar i plorar i plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plora ~~per~~
plorar plorar plorar però no plora,

I tu tampoco.

18 d'abril 2024. Conversació telefònica. 17:02 h.

Álvaro: Sí?

Judit: Què passa!

Álvaro: *Pues* res. On estàs?

Judit: Aquí, a casa.

Álvaro: Al pis?

Judit: Sí.

Álvaro: Què t'anava a dir... no tinc llet, no tinc res d'això.

Judit: De què?

Álvaro: *Pues* més o menys de llet, i això.

Judit: *Vale*, vindré demà.

Álvaro: Demà al matí?

Judit: Sí.

Álvaro: Val, em portaràs un Ducados?

Judit: *Vale*.

Álvaro: *Vale*.

Judit: Què t'anava a dir... papa, com vas amb la...

Álvaro: *Ma* què? Com vaig amb què?

Judit: Amb la pronunciació?

Álvaro: Pronunciació de què?

Judit: Doncs, de les paraules.

Álvaro: De... de parlar?

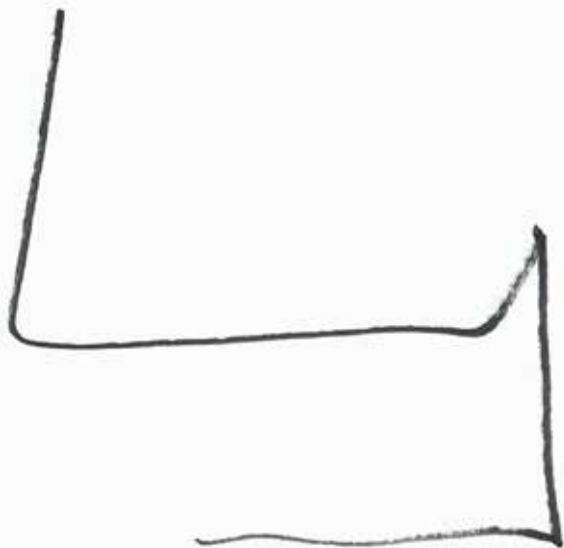
Judit: Sí.

Álvaro: Ah, *pues* ja veus, no gaire (?).

Judit: No gaire...?

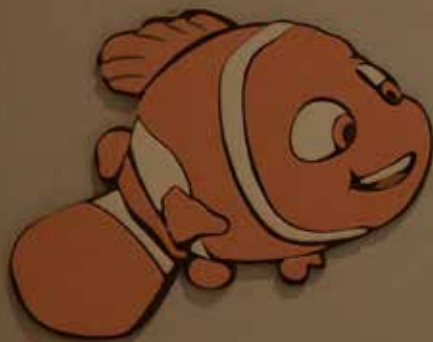
Álvaro: Bé.

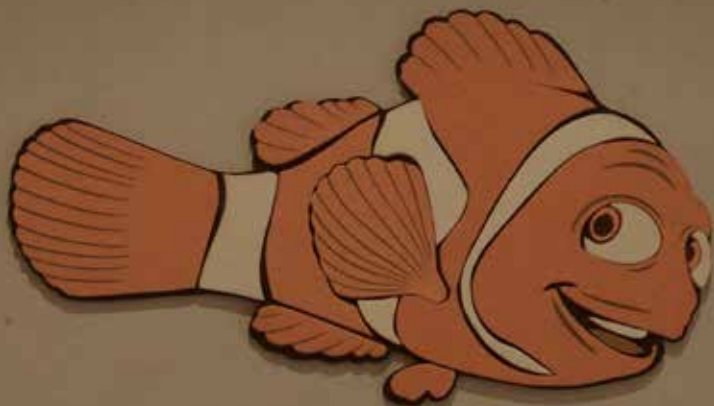
Judit: *Vale*, i si truquem demà a urgències?

M'agradaria que intentessis ensenyar-me alguna cosa, no sé, qualsevol cosa.

Sí que aprenc molt de tu, però tant de bo tinguessis ganes d'ensenyar-me.

Judit: Hola?

Álvaro: Sí! Que s'ha tallat.

Judit: Ja.

Álvaro: Se m'ha apagat el mòbil a mi.

Judit: No tens bateria?

Álvaro: Sí, el que passa que igual he tocat *algo* i ho he parat tot.

Judit: *Bueno...* Què t'anava a dir... vols demà que truquem a urgències?

Álvaro: Per què?

Judit: Perquè et mirin lo de parlar.

Álvaro: No, no, no, no, no... no tinc ganes d'anar per anar. Ja sé que no és per anar, però no tinc ganes.

Judit: Ja, però...

Álvaro: Mirem i parlem, però no tinc ganes d'anar.

Judit: Papa, però que tinguis ganes o no, és *lo de menys*.

Álvaro: *Pos* em fico nerviós i... no.

Judit: Això no és dels nervis perquè abans parlaves bé i ara no pots parlar.

Álvaro: *Bueno*. Vine demà i parlem, i de mica en mica... Em costa... ja ho sé... ja m'ho noto jo, cony!

Judit: Doncs anem demà a urgències i que et facin proves.

Álvaro: Vine primer i parlem.

Judit: *Vale, vale*. Demà vindré.

Álvaro: *Vale*.

Judit: *Vale*, tu tranquil.

Álvaro: *Vale*. La universitat i tot, va bé?

Judit: Sí, estic fent feina ara.

Álvaro: *Vale, vale*, entesos. Vindràs demà al matí?

Judit: Sí, però no molt d'hora.

Álvaro: *Bueno*, és igual. *Vale...* entesos.

Judit: *Vale*, tu què tal?

Álvaro: Jo bé, jo bé... aquí amb la Betty, però va...
po ai avui he menjar *cru* croquetes.

Judit: *Vale*. Estaven bones?

Álvaro: Sí.

Judit: *Bueno*.

Álvaro: He fet la foto.

Judit: Ja, ja l'he vist. I què soparàs?

Álvaro: No sé, ja miraré a veure si hi ha *algo*. No tinc... és igual. Bé, estic bé.

Judit: Ja. Però què soparàs?

Álvaro: Que no ho sé. Ja miraré *lo* que...

Judit: *Lo* que, què?

Álvaro: *Lo* que trobi.

Judit: *Vale*.

Álvaro: *Bueno*.

Judit: *Bueno*.

Álvaro: Dona'm un *toque* per si no estic despert encara.

Judit: No vindré tan d'hora.

Álvaro: *Bueno, vale. Vale*, entesos.

Judit: Però t'aviso igualment, *vale*?

Álvaro: Molt bé. Que tot vagi bé, *vale*?

Judit: Igualment. Vinga, un *besito*.

Álvaro: Adéu.

Judit: Adéu, adéu.

L luna no
pòus no estigues trista que
o fòra molt bé. Ets mol bonica
no pòris.

17 de maig 2024. Casa seva. 17:20 h.

Judit: Papa.

Álvaro: Sí?

Judit: Tè'n recordes que et vaig dir que estava fent un llibre? De tu? No tè'n recordes?

Álvaro: *Algo* em sona. Igual et dic que sí per dir que sí.

Judit: *Pues* te l'he portat perquè te'l llegeixis.

Álvaro: Però *lo* que no sé si és... d'ara, de la infància, o...

Judit: No, és d'ara.

Álvaro: Ah.

Judit: A veure què et sembla.

Álvaro: Ah! *Io* que.... saps... ahir em vaig trobar als calaixos... mirant... que no trobava... i vaig pensar, segur que està allà però jo no me'n recordo si ho vaig posar jo o no... el contracte de...

Judit: Això ho va guardar la Júlia.

Álvaro: Al calaix d'allà...

Judit: Ja ho va guardar ella. Tu no toquis res perquè...

Álvaro: Ja, però que no el trobava i... i el teníem aquí... Hòstia, espera't que encengui el cigarro... Això és el llibre? I... però, ho trencaré...

Judit: *Bueno*, doncs ja te l'obro jo. No passa res si el trenques, és un esborrany.

Judit: Però, pots llegir?

Álvaro: *Hosti*, però això és molt petit.

Judit: I les ulleres?

Álvaro: Estan allà a sobre... al... a la... a l'habitació.
Em sembla que estan fora.

Judit: Estan... espera, que te les rento.

Álvaro: Què... tenen els dos vidres?

Judit: Ah, no, li'n falta un. I on estan les altres?

Álvaro: Deuen estar al calaix, o per sobre... el calaix meu.

Judit: Té.

Álvaro: On eren?

Judit: Al calaix. Vinga.

Álvaro: Però espera't...

Álvaro: Sí... és que... Feia amb el lleixiu el parquet...

Judit: El parquet no es frega amb lleixiu. Està repetit tota l'estona. Comença aquí: el parquet no es frega amb lleixiu.

Álvaro: On comença?

Judit: Doncs aquí, papa.

Álvaro: Arrancaré la fulla...

Judit: *Bueno*, jo ho aguanto i t'ho passo. Tu ves llegint. No veus?

Álvaro: És molt petit. I a sobre... a sobre saps què em passa?, em poso nerviós i em...

Judit: *Vale*, vols que t'ho llegeixi jo?

Álvaro: Sí. Perquè... perquè jo... se'm mou tot.

Judit: Papa, però has vist aquesta foto?

Álvaro: No, aquesta?

Judit: És una foto de... de... de les llaunes que tenies a l'habitació.

Álvaro: De les llaunes de... de què?

Judit: Del terra... les que hi havia a terra abans que vinguessin a netejar.

Álvaro: Però... l'última vegada?

Judit: No... abans que vinguessin a fer la neteja de xoc.

Álvaro: Ah, no... Que estava tota la casa plena de... de... de tot.

Judit: *Pues...* hi ha fotos d'allò. T'ho llegeixo, eh?

Álvaro: Sí.

Sento que des de fa temps tinc el cap en mode de supervivència, en alerta constant, esperant, atent als moviments que m'esperen. I què bé, per fi, haver-ho extret. Quan li estava llegint el llibre, la part de reflexió on parlo de la voluntat per despendre'm de tot això, ell em va respondre que em vull despendre, però que, alhora, ho vull conservar. És molt complicat transitar en aquest interval. En aquestes dues realitats que tenen exactament el mateix pes, la mateixa precisió. Però què cert el que em va dir. I en absolutament totes les converses que llegia, em deia que no se'n recordava de res, de cap conversa. El motiu és que anava begut a totes les converses que tenia gravades, si més no, a les del 2023. I ell n'és conscient, que el motiu és aquest. Això li està bé i ara entenc que potser abans també li estava bé. Però a mi abans no m'estava bé. Ell s'havia acceptat molts anys enrere, jo no. No l'acceptava, no volia fer-ho. A més, era complicat perquè era com si, a la meva germana i a mi, ens regués amb aigua al mig del desert, ens regués amb promeses de canvis constants, irreals.

Era ell prometent tot el que sabia que havia de fer, però que no va arribar mai. Era ell vivint en la procrastinació, formant part d'una il·lusió cap a la prosperitat, la qual no podia ser més fictícia, més allunyada del cert. Més improbable. I nosaltres cegues, esperant, anhelant, volent desitjar aquests canvis prometedors, vivint en decepcions constants. I, de mica en mica, ho he anat captant. Fins avui, quan faig una retrospectiva i es crea tota una xarxa de pensaments, de motius que s'entrellacen entre ells, es confonen i es dilueixen i formen un sentit real a tot el que ens ha dut fins aquí.

Ara que ja li he ensenyat el llibre, penso en què estic fent. En què he fet i per què. Mentre el feia, em venien records amargs, com quan em portava a l'institut begut o com quan gairebé ens estampem amb el cotxe. Aquell dia anava molt begut i jo estava molt enfadada. Molt. Tant, que el vaig fer enrabiard -tot i que, probablement, ell també estava enfadat amb el món- i va donar un cop amb la mà ofegada d'ira al cotxe, es va esquarterar el vidre del parabrisa i va donar un fort cop de volant. Recordo obrir la porta amb el cotxe en marxa i que ell frenés en sec. I així molts més records. Records que m'han fet veure, entendre quant d'enfadada estava amb ell. M'he estat preguntant moltes vegades si aquest llibre és una venjança. Aquest dubte em feia molta por resoldre'l. Molta. Però crec que no el sento com una venjança. Perquè ja no estic enfadada. Potser si l'hagués fet quan tenia els catorze anys dels records sí que seria venjatiu. Però ara sento que no, que ho he fet des de la tendresa. Una tendresa confosa amb molta tristesa perquè, amb els seus actes, ha decidit inconscientment perpetuar el dol de la mare.

Ha convertit la seva mort en un estat permanent, en un fluid que s'expandeix per la casa, que es respira, que traspassa. Aquesta situació s'ha convertit en un dol que no cedeix, que no marxa, que no acaba, no calma. Que s'ha de combinar amb la resta de la quotidianitat. Que sobreviu per sobre de tot, del temps i de l'espai, sobreviu en una vida plena d'estímul, que no cessa, que no perdona i que avança de pressa.

I després de tot, després d'un trànsit articulat de dolor i de pena i de dubtes -de molts dubtes-, després de la lectura d'aquest llibre, em demana que el cuidi. Que el vigili, que no vol que es faci malbé, diu, que és història.

un dibuix seu
un altre dibuix seu
el terra de la seva habitació
conversació del doctor, el pare i jo
el seu llit
conversació del doctor, el pare i jo
la llet de la tauleta del menjador
conversació del doctor, el pare i jo
dibuix seu
la seva tauleta de nit
la piscina
conversació del doctor, el pare i jo
el menjador
conversació del doctor, el pare i jo
el camí de casa
pítis a la cassola
conversació del pare i jo
la Betty
conversació del pare i jo
els plats de la cuina
conversació del pare i jo
el sofà
la cortina de la seva habitació

fotogrames de *Porxo*
conversació del pare i jo
bosses de brossa
dibuix seu
la cuina
un pensament meu
el jardí
conversació amb l'Arnau, el pare i jo
dibuix meu de quan era més petita
conversació amb l'Arnau, el pare i jo
dibuix meu
conversació amb l'Arnau, el pare i jo
contenidors de quan la neteja de xoc
un pensament meu
escrit de quan era més petita
uns quants pensaments meus
gest de la casa confinada
de quan van venir a fer la neteja de xoc
fotogrames d'*Habitació*
un pensament meu
un altre pensament meu
ampolles del menjador
conversació del pare i jo

les cabres o les ovelles
els 3 desitjos dels 10 anys
jo de petita a la tauleta de nit de la mare
un pensament meu
dibuix meu
persona netejant el menjador el dia de la neteja de
xoc
un pensament meu
un pensament meu escrit a ma
el porxo
un altre pensament meu escrit a ma
conversació telefònica del pare i meva
dibuix de la seva firma
un pensament
el Nemo i el pare
conversació telefònica del pare i meva
cassola buida de *pitís*
dibuix de quan era més petita
conversació del pare i meva
i més pensaments meus

Judit Luna

frega amb lleixiu el parquet no es frega amb

lleixiu el parquet no es frega amb lleixiu el p

parquet no es frega amb lleixiu el parquet no e